

РЕШЕНИЕ

№ 9925

гр. София, 11.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 27 СЪСТАВ, в публично заседание на осемнадесети май през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **ДИМИТЪР К. ДЕМИРЕВ**

при участието на секретаря **ВАЛЕРИЯ Й. ДИМИТРОВА**
като разглежда докладваното от **ДИМИТЪР К. ДЕМИРЕВ** Гражданско дело № 20221110165061 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 422 ГПК.

С искова молба ищецът „Т----“ ЕАД е предявило против „К-“ ЕООД положителни установителни искове по реда на чл.422 ГПК с правно основание чл.59 ЗЗД и чл.86 ЗЗД за признаване за установено, че ответникът дължи сумата 1850,61лева, представляваща главница за цена на доставена от дружеството топлинна енергия за период от 01.07.2019г. до 30.04.2021г., включваща и суми по изравнителни сметки № 1005413876/31.07.2020г. за периода м.07.2019г. до м.03.2020г., №1013979377/31.07.2021г. за периода м.07.2020г. до м.04.2021г. и №1013979370/31.07.2021г. за периода м.05.2020г. до м.06.2020г., за топлоснабден имот- офис на две нива, находящ се на адрес: гр. Со--, абонатен № -, инсталация № ---, ведно със законна лихва за период от датата на депозиране на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл.410 ГПК- 11.10.2022г., до изплащане на вземането, сумата 369,54лева, представляваща мораторна лихва за период от 31.01.2020г. до 03.10.2022г., 9,01лева, представляваща главница за цена на извършена услуга за дялово разпределение за период от 01.12.2019г. до 30.06.2020г., ведно със законна лихва за период от датата на депозиране на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл.410 ГПК- 11.10.2022г., до изплащане на вземането, сумата 2,33лева, представляваща мораторна лихва върху главницата за дялово разпределение за период от 31.01.2020г. до 03.10.2022г., за които е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 ГПК по ч.гр.д. № 55059/2022г. по описа на СРС, 27 състав.

Ищецът твърди, че между него и ответника за периода от 01.07.2019г. до 30.04.2021г. нямало сключен договор за топлинна енергия за стопански нужди, поради което за ползваната топлинна енергия за топлоснабден имот- офис на две нива, находящ се на адрес: гр. Со--, абонатен № -, ответникът се обогатил неоснователно за сметка на ищеца за ползваната топлинна енергия. Дължимите суми били 1850,61лева- главница за топлинна енергия за периода от 01.07.2019г. до 30.04.2021г., 369,54лева- лихва за забава за периода от 31.01.2020г. до 03.10.2022г., 9,01лева - за разпределение за периода от 01.12.2019г. до 30.06.2020г. и 2,33лева - лихва за забава за периода от 31.01.2020г. до 03.10.2022г., като ищецът твърди, че се дължала сума за дялово разпределение по силата на чл.139 ЗЕ, поради сключен договор между сградата ЕС и с ФДР по чл.139 ЗЕ.

Съобщение с указания по чл.131 ГПК е изпратено до ответника, който в изискуемия от закона срок е депозирал отговор, в който оспорва исковете. Оспорва да дължи на ищеца претендираната такса за услугата дялово разпределение. Прави възражение за нищожност на

ОУ в частта, в която е предвидено задълженията за заплащане на цената на услугата дялово разпределение да се определя между ищеца и третото лице-помагач и да е дължима от потребителите. Твърди, че между страните бил сключен договор за изкупуване на енергиен обект- абонатна станция и дворна мрежа (външно топлозахранване), с административен адрес: гр. С---, по който ответникът имал вземане срещу ищеца за стойност на изградено от ответника съоръжение, а за ищеца било налице задължение да изкупи съоръжението, съобразно изготвена оценка на съоръжението.

По делото е конституирано трето лице - помагач на страната на ищеца - „Б-----“ ООД.

Съдът, като прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства и обсъди доводите на страните, съгласно разпоредбите на 235 ГПК, установи следното от фактическа и правна страна:

Исковете са предявени по реда на чл.422 ГПК и са с правно основание чл.59 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД.

По исковете по чл.59 ЗЗД: При релевираните в исковата молба твърдения възникването на спорното право се обуславя от осъществяването в обективната действителност на следните материални предпоставки (юридически факти): 1) ищецът да е доставил топлинна енергия до стопанския обект на ответника и да е извършил услугата дялово разпределение (твърдяната доставена топлинна енергия да е за стопански нужди правилото на § 1, т. 43 ДРЗЕ); 2) ответникът реално да е потребил доставената топлинна енергия; 3) да липсва валидно правно основание - тоест годин правоуправаждащ юридически факт, от който между страните да е възникнало валидно правоотношение, чийто централен елемент е размястването на имуществени блага, а именно: доставянето и потреблението на топлинна енергия и услугата дялово разпределение за процесния период; 4) липса на друго основание за защита на правата на обеднелия ищец. По твърденията, че се дължи сума за дялово разпределение - ищецът следва да докаже, че имотът се намира в сграда - етажна собственост, същата е топлоснабдена /в сградата има изградена АС и топлопреносна мрежа/.

По исковете по чл.86, ал.1 ЗЗД: Ищецът следва да докаже, че в неговия патримониум съществува изискуемо вземане, което длъжникът е бил поканен да заплати.

По делото не се оспорва, а и от представените писмени доказателства се установява, че ответникът е собственик на процесния имот - офис на две нива, находящ се на адрес: гр. Со-. В настоящия казус ищцовата претенция се основава на твърденията за неоснователно обогатяване от ответника, тъй като между страните не бил сключен договор за продажба на топлинна енергия за стопански нужди. По делото не са ангажирани доказателства за сключването на такъв писмен договор. На тази основа съдът приема, че страните не са били обвързани от облигационно правоотношение.

Съгласно разпоредбите на § 1, т. 33а от ДР на ЗЕ „небитов клиент“ е физическо или юридическо лице, което купува електрическа или топлинна енергия с топлоносител гореща вода или пара за отопление, климатизация, горещо водоснабдяване и технологични нужди или природен газ за небитови нужди, като продажбата на топлинна енергия за стопански нужди се извършва въз основа на писмен договор при общи условия, сключен между топлопреносното предприятие и потребителя - ар. чл. 149, ал. 1, т. 3 ЗЕ. Съгласно т.43, § 1 от ДР на ЗЕ /отм. с ДВ, бр. 54 от 2012г./ "потребител на енергия или природен газ за стопански нужди" е физическо или юридическо лице, което купува електрическа или топлинна енергия с топлоносител гореща вода или пара за отопление, климатизация и горещо водоснабдяване или природен газ за стопански нужди, както и лица на издръжка на държавния или общинския бюджет. Съобразно чл. 149, ал. 1, т. 3 ЗЕ продажбата на топлинна енергия за стопански нужди се извършва въз основа на писмен договор при общи условия, сключен между топлопреносното предприятие и потребителя, а в редакцията след изменението с ДВ, бр. 54 от 2012 г., в сила от 17.07.2012 г. писменият договор се сключва между топлопреносното предприятие и клиентите на топлинна енергия за небитови нужди. С оглед на което, съдът приема, че за процесния период, между страните не е имало сключен договор, така и не се доказва да е бил налице обвързващ договор между ищеца и трето лице. В тази връзка намира, че възражението на ответника по чл.59, ал.2 ЗЗД е неоснователно.

Именно поради липсата на договорна връзка, ищецът е легитимиран да претендира

стойността на доставена енергия до собствения на ответника имот. При липсата на възможност топлопреносното предприятие да търси стойността на доставената топлинна енергия на договорно основание, то същото разполага с правата, предвидени в чл. 59, ал.1 ЗЗД, съобразно който всеки, който се е обогатил без основание за сметка на друго, дължи да му върне онова, с което се е обогатил, до размера на обедняването.

Претенцията на ищцовото дружество за неоснователно обогатяване се основава именно на липсата на облигационно отношение, която съдът приема за установена от приетите по делото доказателства. Следователно за ищеца е налице възможността да предяви иска с правно основание чл.59 от ЗЗД. Доводът, изложен в отговора на исковата молба, че искът бил неоснователен, защото между страните била налице облигационна връзка, е недоказан, доколкото представените от ответника договор за строителство от 06.09.2012 г. и предварителен договор за присъединяване на енергиен обект към топлопреносната мрежа на „Т----“ ЕАД № 1316 от 07.10.2012 г. нямат за предмет правоотношение във връзка с доставка на топлинна енергия.

Фактическият състав на неоснователното обогатяване на разглежданото основание включва кумулативната даденост на следните елементи: обогатяване на ответника, обедняване на ищеца, които произтичат от един общ факт и това разместване на блага да е настъпило без основание. Обогатяването може да е в резултат на спестяване на разходи, които обогатилото се лице е следвало да извърши, увеличаване на имуществото му или намаляване на пасивите му. В разглеждания случай липсата на договор за продажба обуславя липса на основание за получаването на топлинна енергия за процесния имот.

По отношение на размера на доставеното количество топлинна енергия, съдът кредитира заключението на вещото лице по съдебно техническата експертиза. Съгласно същото се установява, че за процесния недвижим имот за процесния период е била начислявана сума за сградна инсталация, за отопление на имота и за битово горещо водоснабдяване, при неосигуряване на достъп за отчет, като начисленият разход на топлинна енергия за сградна инсталация е извършен пропорционално на пълния отопляем обем на имота по проект и начисленият разход по максимален специфичен разход за сградата и не е начисляван разход за топлинна енергия за отопление на общи части. Съобразно заключението, сумите за топлинна енергия на имота са начислени съгласно изискванията на действащата нормативна уредба в областта на енергетиката - Наредба Е-РД-04-1 от 12.03.2020 г за топлоснабдяването, обн. ДВ бр. 25/20.03.2020г. Съгласно заключението се установява, че за процесния недвижим имот за процесния период е била начислявана сума за отопление на имот и за БГВ, като е начислена сумата от 643.22лв. за период от 01.05.2019 г. до 30.04.2020 г., която след прибавяне на сума за изравняване по изравнителните сметки се дължи сума от 909.55лв., така и се установява, че е начислена сумата от 961.91лв. за период от 01.05.2020 г. до 30.04.2021 г., която след прибавяне на сума за изравняване по изравнителните сметки се дължи сума от 1001.01лв., като след изравняване дължимата сума за посочения период от 01.05.2019 г. до 30.04.2021 г. е в общ размер на 1910.56лв., като за процесния период от 01.07.2019 г. до 30.04.2021 г. съдът определя по реда на чл. 162 ГПК дължимата сума в размер на 1903,60 лв., поради което и с оглед диспозитивното начало, искът следва да се уважи изцяло.

Изцяло неоснователна е претенцията за заплащане на стойността на извършване на услугата дялово разпределение за сумата от 9.01 лв. за периода от 01.12.2019 г. до 30.06.2020 г., доколкото ищецът не е доказал обедняване за тази сума, т.е. не са ангажирани доказателства, че ищцовото дружество е заплатило спорната сума на ФДР – третото лице – помагач. Искът за лихва за забава върху претендираната сума в размер на 2.33 лв. за периода от 31.01.2020 г. до 03.10.2022 г., като акцесорно вземане, също се явява неоснователен.

По иска за присъждане на законна лихва с правно основание чл. 86, ал. 1 от ЗЗД, произтичащ от неизпълнение на задължение за заплащане на паричното обезщетение по чл. 59 от ЗЗД, не може да бъде уважен без отправена покана от ищеца до ответника. По делото не са представени доказателства за отправена покана от ищеца до ответника. Така и исковата молба, с която се претендира обезщетение по чл. 59 от ЗЗД за минал период от време, не може да съставлява покана по смисъла на чл. 84, ал. 2 от ЗЗД и да породи акцесорно задължение за обезщетение за забава. С оглед на което, поради липса на доказателства за поставяне в забава, искът по чл.86 ЗЗД е неоснователен и следва да се

отхвърли в предявения размер от 369.54 лв. за периода от 31.01.2020 г. до 03.10.2022 г.

По разноските:

С оглед изхода на делото, право на такива имат двете страни. Ответникът не е доказал сторени такива. Ищецът е доказал разноси в размер на 44.63лв. за д.т. и 50лв. за юрисконсултско възнаграждение по ч.гр.д. № 55059/2022г. (които следва да се присъдят с оглед т.12 на ТР 4/2014г. по т.д. 4/13г. на ОСГТК на ВКС), както и разноси за исковото в размер на 79.75лв. за д.т., 350лв. за депозит за СТЕ, като претендира и юрисконсултско възнаграждение, което следва да се определи в размер на 100лв. Съразмерно на уважената част от исковите, следва да му бъдат присъдени разноси в размер на: 37.01лв. за д.т. и 41.47лв. за юрисконсултско възнаграждение по ч.гр.д. № 55059/2022г., както и 66.14лв. за д.т., 290.26лв. за депозит за вещо лице и 82.93лв. за юрисконсултско възнаграждение по настоящото производство, или разноси в общ размер на 517.80лв.

Така мотивиран, СОФИЙСКИЯТ РАЙОНЕН СЪД

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявените по реда на чл. 422 ГПК положителни установителни иски с правно основание чл.59, ал.1 ЗЗД и чл.86 ЗЗД, че „**К-“ ЕООД**, ЕИК: --, представлявано от К-, със седалище и адрес на управление: гр. Со--, дължи на „**Т----**“ **ЕАД**, ЕИК: -, със седалище и адрес на управление: гр. С-, суми, с които се е обогатило без основание, а именно: сумата от **1850.61лв.**, представляваща цена на доставена от топлофикационното дружество топлинна енергия за периода от 01.07.2019 г. до 30.04.2021 г., ведно със законна лихва от 11.10.2022 г. до изплащане на вземането, за които суми има издадена Заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 ГПК от 17.10.2022г. по ч.гр.д. № 55059/2022г. по описа на СРС, 27 състав, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за лихва за забава за периода от 31.01.2020 г. до 03.10.2022 г. в размер на 369.54 лв., **ОТХВЪРЛЯ** иска за главница за неоснователно обогатяване за сумата от 9.01 лв., представляваща цена на извършена услуга за дялово разпределение за периода от 01.12.2019 г. до 30.06.2020 г., ведно със законна лихва от 11.10.2022 г. до изплащане на вземането, **ОТХВЪРЛЯ** иска за мораторна лихва върху последната главница в размер на 2.33 лв. за периода от 31.01.2020 г. до 03.10.2022 г.

ОСЪЖДА на основание чл.78, ал.1 ГПК „**К-“ ЕООД**, ЕИК: --, представлявано от К-, със седалище и адрес на управление: гр. Со--, да заплати на „**Т----**“ **ЕАД**, ЕИК -, със седалище и адрес на управление: гр. С-, разноси в общ размер на **517.80лв.**

РЕШЕНИЕТО е постановено при участието на трето лице – помагач на страната на ищеца - „**Б-----**“ **ООД**, ЕИК -.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Софийски градски съд, в двуседмичен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____